

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

INTERJÚ KISS DÁVID ÚJMISÉS ATYÁVAL

*Az aratnivaló sok, de a munkás kevés:
kérjétek tehát az aratás Urát, küldjön
munkásokat az aratásba!*

(Mt 9,37-38)

Kiss Dávidnak hívnak, mivel nem ismeretlen a személyem a közösség és az olvasók előtt, ezért csak néhány adatban foglalnám össze, hogy honnan jövök, honnan indultam el évekkel ezelőtt.

Gyermekkoromat édesanyámmal, testvéremmel: Andrással, nagymamámmal, valamint édesanyám élettársával töltöttem. Kistarcsán a Kölcsey Ferenc Általános Iskolában tanultam, majd a Váci Piarista Gimnáziumban érettségiztem 2010-ben. Egerben végeztem el a teológiai tanulmányaimat, és itt töltöttem a szemináriumi éveimet is. Szabadidőmben gyakran túrázom és járom a természetet, valamint ha tehetem, gitározom is, vagy zenét hallgatok.

Ki, kik egyengették utadat a papi pálya felé? Kik voltak példaképeid segítőid támogatóid?

Somlai József atyát említem, aki a ministráláson keresztül segítette a lelki-életem növekedését. Gimnáziumi éveim alatt Lobmayer Imre SchP atya egyik lelkigyakorlata indított arra a tapasztalatra,

Tartalom:

Olvasók	3
Közösségek	4
Pünkösdi búcsú Csíksomlyón	6
Az ima	8
Történelem	9
A hónap szentje	10
Ki(s)olvasó, rejtvény, színező	11
Váci Egyházmegyei Találkozó	12
Hírek, események, kitekintő	12

latra, amely első megtérésem volt. Isten jelenlétének és irgalmas, felemelő szeretetének megtapasztalása után indult el a hivatásom elmélyülése.

A szemináriumi évek alatt komoly segítséget jelentett az a 30 napos lelkigyakorlat, amelyet *Vízi Elemér* SJ atya vezetett. Mind a mai napig meghatározó számomra a jezsuita spiritualitás. Lelkivezetőm *Szabó József* atya, szemináriumi spirituális, aki az elmúlt években elősegítette az önismeretemet és istenkapcsolatom kibontakozását. Olyan segítőtársat és

folytatás a 2. oldalon >>>

PAPSZENTELÉS

Az egyházi rend második fokozatának kiszolgáltatása, ami által a felszentelt hatalmat kap az áldozópapi tisztség betöltésére. (Katolikus lexikon) Első fokozata a diakonátus, harmadik fokozata a püspökség.

Kistarcsáról már a negyedik áldozópapot szenteli a megyés főpásztor Kiss Dávid személyében. 1968-ban *Kiszel Mihály* atyát, aki jelenleg Albertirsán plébános. 1977-ben *Huszka Mihály* atyát, aki jelenleg Vecsésen plébános. Náluk lesz az idei váci egyházmegyei találkozó. 2008-ban *Bakonyi János* atyát, aki februártól Egyházasgerle plébániai kormányzója.

A szentelés szertartása:

Körmenetben vonulnak a templomba a szentelendők és a szentelést végző püspök. A szentmise a szokott módon folyik az evangélium felolvasásáig.

A szentelendők bemutatása után homília és a szentelendők ígérete következik feladatuk hűséges vállalásáról. A Mindenszentek litániája alatt a szentelendők leborulnak a földre, míg mindenki térdelve imádkozik. A szentelő püspök a kezét a szentelendők fejére teszi. A jelenlévő papok papi hatalmuk jelét, a stólat nyakukba véve a szentelendők fejére teszik kezüket, jelezve, hogy imádságukkal ők is részesei új testvérük szentelésében. A szentelési imádság lényegi része így hangzik:

Add meg e szolgálódnak, kérünk mindenható Atyánk, az áldozópapi méltóságot, és újítsd meg szívük mélyén a szentség Lelkét, hogy tőled, Istentől kapják meg a papságnak ezt a második rendjét, életük legyen az erények példája.

A felszentelt új papokra ráadják a stólat és miseruhát és kezüket krizmával megkeni a szentelő püspök. Sorban átadja szolgálatuk eszközeit: *az ostyát a paténán, a borral megtöltött kelyhet.* Először a püspök, majd a papok is békecsókot váltanak a most felszentelt papokkal. Folytatódik a koncelebrált szentmise. Az ünnepélyes áldás után körmenetben vonulnak ki a templomból.

Lauer Tamás akolitus

vezetőt ismertem meg benne, akinek az útmutatására a következő években is számítok és számíthatok. Hivatásom útján megerősítést és támogatást kaptam a Kistarcsán élő hívő emberektől. Bátorító szavaik, imáik és anyagi segítségük elkísért az előző években, amiért nagyon hálás vagyok.

Örömteli megerősítés volt továbbá az, hogy több hivatás is származik Kistarcsáról, és közülük személyesen ismerem *Bakonyi János* atyát és *Frigyes testvér*, (született: Orbán Csaba szerk.) premontrei szerzetest. Szentek között a következő példaképek állnak előttem: *Charle De Foucauld*, *Keresztes Szent János*, *Loyolai Szent Ignác* és *Bosco Szent János*, valamint *Szent István* király, aki védőszentem is.

Mikor határozta el, hogy a papi hivatás felé veszed utadat?

Folyamatosan érlelődött bennem a hivatás gondolata, már az általános iskola végén is, de komolyan csak gimnázium 3. osztályában került elő. Egy lázadó, kérdező, válaszokat kutató időszak után a fentebb említett lelki gyakorlaton mély istenélményem volt, amely után komoly hívó hangként jelentkezett Jézus hívása: „Kövess engem!” Hosszabb töprengés után egy péntek éjjel történt álom vagy „látomás” keretében kaptam egy egyértelmű meghívást, amely mind a mai napig erőforrás számomra, valamint hivatásom stabil alapja, mert teljesséni látszik, amit akkor rám bízott az Úr. Ez az élmény belső erővel él bennem, és ezután mertem határozott igent mondani Jézusnak, amelyet azóta sem bántam meg, sőt a legjobb döntés volt az életemben.

Milyen véleményekkel találkozta miután nyilvánvalóvá vált, hogy Te pap szeretnél lenni, mit szolt a család és a baráti köröd?

Családomban és baráti körömben is pozitív visszajelzéseket kaptam, bár volt, aki meglepődött ezen. Baráti körben kedves élményem a tavalyi öt éves érettségi találkozónk, ahol osztálytársaim és barátaim együtt fejezték ki, hogy örömmel és büszkeséggel tölti el őket, hogy ezt a hivatást elfogadta és végig jártam az ide vezető utat.

Milyen teológiai szakterülettel foglalkozol szívesen?

Érdeklődéssel tölt el a teológián belül az ún. Theologia Spiritualis, vagyis a lelkiélet teológiája. Szakdolgozatom is a lelkivezetésről szól. Főleg az a kérdés foglalkoztat, hogy milyen módon lehet Isten működését felfedezni az emberek életében és rámutatni arra, hogy Isten velünk van ma is és tevékenyen gondot visel minden emberre. Ennek megvannak a gyakorlati és elméleti elemei és modelljei, amelyet igyekszem saját életem részévé tenni és másoknak ajánlani.

Többször hallottalak Szűzanyáról beszélni egy-egy elsőszombati prédikációban. Szűz Mária a Te életben mit jelent?

A Vele való kapcsolatom mindig csak másodlagos volt. Mária ezt mondta a szolgálóknak a kánai menyegzőn: tegyetek meg mindent, amit Fiam mond! A keleti ikonok világában Mária mindig együtt van ábrázolva Jézussal és mindig rá mutat. Hivatásomban Mária mindig emlékeztet engem arra, hogy Jézusra figyeljek. A rózsafüzért imádkozom, amely egy Jézusról szóló imádság. Máriával együtt szemlélem és imádom Jézus Krisztust és belemélyedek Megváltónk életének egy-egy eseményébe. Mária tehát jel és segítő-társ a hivatásomban. Egy Mária ikon most is itt van a szobám falán és időnként megállok, szemlélem és imádkozom e kép előtt.

Kisgyermek korodban gyakran láttalak a nagymamáddal a templomba járni. Ő mennyire volt meghatározó abban, hogy a papi hivatást választottad?

Hitem elindulásánál volt ő jelen, mert neki köszönhetem, hogy elkezdtem szentmisére járni és ő ragaszkodott ahhoz, hogy hittan órára is járjak én és testvérem. Az így elindult hit kétség kívül szükséges volt ahhoz, hogy Jézus elhívasson a papi hivatásra.

Diakónussá való szentelésed milyen érzéseket váltott ki benned?

Természetesen öröm és belső lelkesedés volt bennem a szentelés után, ahogy most az áldozópap szentelésre készülve is eltöltenek ezek az érzések. Kíváncsiság is van bennem, hogy meggyépsüspök atyánk, hova és melyik közösségbe küldd majd, ahol a szolgálatomat teljesíthetem. Vác meglepett,

de nagyszerű helynek bizonyult ahhoz, hogy növekedni és fejlődni tudjak.

Leendő hivatásodat milyen alappillérekre fogod építeni? Gondolkodtál már ezen?

Hivatásom alapja az istenkapcsolat. Ez a szentmisében, zsolozsmában, elmélkedésben, szentségimádásban, a szentírás olvasásában és egyéb módokon nyilvánul meg. Jelmondatom Iz 42,6, amelyet több alkalommal kaptam belső imában válasza arra a kérdésemre, hogy Jézus milyen alap ígét akar nekem adni. Napjaimban is első helyen az imádság áll és utána a szolgálat. E két terület összehangolása nehéz és kihívást jelent, de tapasztalatom szerint csak így tudok Isten akaratát szerint jelen lenni a hívő emberek között.

Hivatásomban szeretnék embereket bevezetni a lelkiéletbe és több talentumot is kaptam, amelyeket igyekszem használni és kamatoztatni: egyik ilyen adottság, hogy valamiért megnyílnak az emberek előttem, amikor hallgatom őket és gyakran belső világot feltárják nekem.

Megkaptam a lelki tisztánlátást vagy megkülönböztetés ajándékát Istentől. Munkatársaim sok esetben megkérdezték a véleményemet egy-egy kérdésben. Nagy örömet jelentett, hogy figyelembe veszik a számomra fontos szempontokat is. Ez nagy bizalom felém, de komoly felelősséggel is jár.

A szentbeszédeimről azt a visszajelzést kapom, hogy értik az emberek és megérinti őket. Ebben a tanévben gyakran beszéltem a székesegyházban és a környező templomokban, valamint fiatalok és munkatársak előtt. Mivel ezek az Istentől ajándékba kapott adottságaim, ezért hiszem, hogy ezeket használva fog Isten vezetni azon az úton, amelyet előre még nem látok be.

Én, az Úr, hívtalak meg az igazságban, én fogtam meg a kezéd, és én formáltalak. Megtettelek a népnek szövetségül és a nemzeteknek világossággul. (Iz 42,6)

Köszönöm a beszélgetést Isten áldása kísérjen továbbra is azon az úton, amelyet megmutatott neked.

Korbély E.

KÉT SZENT SZÍV RÓZSAFÜZÉR

Isten végtelen szeretetének ajándéka ez a szeretet két Szent Szívének imája az egész világ számára egy választott lélek által, az új időkre, Isten szeretetének uralma alatt Jézus és Mária Szívében, melyek mindig egyek a szeretetben.

(Ez a rózsafüzér hagyományos rózsafüzér segítségével imádkozandó.)

Bevezetés: Hiszekegy, Miatyánk, Üdvözlégy (3-szor), Dicsőség.

Tized (5-ször): (nagy önálló szemre) Ó, a szeretet két szent Szíve, ó,

örökre egyesült két Szent Szív! Tegyetek képessé, hogy mindig szeresselek benneteket és segítsetek, hogy másokat is meg tudjak tanítani arra, hogy szeressenek Titeket. Ó, Jézusom, vedd fel magadhoz szegény, megsebzett szívemet, és ne add vissza mindaddig, amíg nem válik szereteted tüzevé. Tudom, hogy nem érdemlem meg, hogy Nálad legyek, de végy fel Magadhoz és szentelj meg szereteted lángjaiban. Végy fel Magadhoz és rendelkez vele, ahogy jószágodnak

tetszik, mert egészen a tied vagyok. Ámen.

Kis szemekre (5*10): Jézus, Mária szeretlek Benneteket, irgalmazzatok nekünk és mentsetek meg minden lelket!

Befejezés: Ó Jézus! Ó, Mária! Ti vagytok a szeretet Szíve! Szeretlek Benneteket! Vegyetek fel engem Magatokba! Tiétek teljes odaadásom! Ó, a szeretet Két szent Szíve, vegyetek fel engem Magatokba, tiétek teljes odaadásom.

Ámen.

MÁRIÁS LÁNYOK ÉS LEENDŐ MÁRIÁS LÁNYOK

Egy kis visszatekintés a múltba

A Mária-lányok kiemelkedő szerepet kaptak az egyházi ünnepségeken, különösen a körmenetek során, amikor vállukon a hordozható Mária-szobrot vitték.

A Mária-lány társulatba a 15-16 életévüket betöltött, első áldozásban részesült, tiszta erkölcsű, templomba járó lányok férjhezmenetelükig tartozhattak.

Feladatuk a hordozható Mária szobor feldíszítése, pünkösdre, úrnapijára, máriabesnyői búcsúra, templombúcsúra, karácsonyra. Ezen túlmenően a lányok be voltak osztva a templom takarítására is.

Am ez a hivatás a családnak komoly anyagi megterhelést okozott. A legfontosabb a ruha, ami általában a mindenkori mennyasszonyi viselet átkötve kék szalaggal és egy díszes koszorú/párta, ennek előteremtése a család feladata volt.

Nagyon fontos szerepet töltöttek be ezek a lányok a falu életében, mert példamutató magaviseletükkel és erkölcsi tartásukkal a közösség minden tagja tiszteletben tartotta őket.

A Mária-lány társulat irányítását egy idős, vallásos asszony vállalta, de akár egyházi személy is betölthette. Mária-lányok anyja, Mária-dajka néven ismerték, aki az élő rózsafüzér koszorúi közül legalább egynek az „előmozdítója”, vezetője. Mária-anya „legkényesebb” hivatala a Mária-lá-

nyok, illetve a Máriás-lányok csoportjának a megszervezése és nyilvántartása. Ő mondta meg, mikor lesz körmenet, összepárosított és beosztott mindenkit a megfelelő helyre. Szigorúan ügyelt a rendre és a fegyelemre, főleg az ájtatosságok ideje alatt. A körmeneteken a Mária-anya helye a Hordozó Mária-szobor mellett vagy után volt. A fehérbe öltözött Mária-lányok között ott feketélt az ő ruhája.

Kedves leendő Mária-lányok!

Egy régi népszokást szeretnék felleleveníteni a kedves olvasóknak, ami sajnos kezd eltűnni mindennapi életünkben. Tudom, hogy ahány település, annyi szokás, mégis szeretném, ha egy kicsit összefoglalhatnám a templomokban, napjainkban is fellelhető díszes állványon lévő Mária szobrok jelentőségét.

Ezt nevezik hordozható Mária szobornak. Egykor, de még ma is a búcsús menetek, körmenetek pompáját

emelik a különféle hordozható szobrok. Főleg Máriát ábrázoló alkotásokat találunk köztük, de gyakran Jézus Szívét is. Szerepük inkább a különböző egyházi ünnepek körmeneteiben fontos.

Vannak helyek, ahol már kislány korban elkezdődik a nevelés erre a komoly szolgálatra. Már nagyon apró lányokat is beállítanak a körmeneti menetbe, hogy korának megfelelő méretű lobogót vihessen, és ahogyan növekszik, úgy kerül egyre közelebb ahhoz, hogy a szobor a vállára kerüljön.

A szokások, hagyományok sajnos az idő múlásával és a kor értékrendjének változása miatt hamar eltűnnek. Ez vonatkozik sajnos a Máriás-lányokra is. A falvak „modernizálásával” a fiatalok már nem találják fontosnak e hagyományok ápolását és tovább vitelét. Még azonban egy pár helyen da-

colnak a kor „értékrendjével” és őrzik a hagyományokat. Nevelik a gyerekeket az erkölcsös életre és a keresztény értékrend megőrzésére. Remélem sok olvasóban szép emlékeket ébresztettem fel és kérem, azokat a szülőket plébániánkon, akik még híven őriznék ezt a szép hagyományt, jelentkezzenek Halasi Zoltánné, Erzsike néninél.

Rovatvezető: KA

VIVACE ÉNEKKAR

E havi cikksorozatunkban két plébániai közösséget szeretnék bemutatni. Elsőként az énekkart, ahová nagy szeretettel várjuk az énekelni szerető híveket. Másodikként a „Tanúságtevők” Nyugdíjas csoportot, melynek vezetője *Kovácsné Marika* mutatja be a közösséget. Továbbra is szeretnék buzdítani mindenkit, aki hasonló gondolkodású emberek körére vágyik, új embereket szeretetne megismerni, vagy baráti kapcsolatokat kialakítani, csatlakozzon a hozzá közel álló közösséghez.

Kalásszá lenni...

A Vivace Kórus vezetője: *Kissné Bozó Sarolta* vagyok, 2013 márciusától próbálok az énekkarral minden szerdán este 6-tól fél 8-ig. Minden hónapban egy jeles ünnep vasárnapján szolgálunk a fél 11-es szentmisén. Advent idején az ünnepkör kórusműveit, nagyböjtben a passiót adjuk elő többszólamú kórusbetétekkel, szólistákkal.

Az ünnepekre való készüllet, lelki épülés számunkra alapos, és időben el is kezdődik a kórusművekkel a próbákon.

A Vivace kórusban felnőttek és gyerekek egyaránt énekelnek az egyházközösség és a plébános atyák örömére.

Aki nyílt szívvel énekel, az a kórusunkban gyökeret ver, a saját búzaszemét kalásszá érleli, majd szétszórja maga körül. A hangok megtanulásához nem kell kottaolvasási tudás, mert azt én megtanítom szólamok szerint. A legszebb, ami a hangok mögött van. Azt kell megmutatnunk a híveknek a szólamok harmóniájával, az orgonával. A dicsőség, a szeretet, a könyörgés és az irgalom hangjait kell a hangok mögül a hallgatóság szívébe csempészni. Ez a mi feladatunk.

Köszönöm az énekkari tagoknak, hogy mindez egyre többször sikerül.

Ezért várunk minden nyíltszívű, férfit és nőt (magas- és mélyhangút), aki szívesen csatlakozna csoportunkhoz, a Vivace Kórushoz.

Jelentkezni a szerdán este 6-kor kezdődő próbákon lehet.

Kissné Bozó Sarolta
szolfézs-magánének tanár
bozosaci61@gmail.com
+36 (30) 963-6931
Rovatvezető: *Rapai Anikó*

Június 9-én van a római katolikus naptárban *Szíriai Szent Efrém* napja.

Szent Efrém 306, Niszibisz – 373, Edessza, a mai Urfa.

*Niszibiszi Szent Jakab*nak, a szírek apostolának tanítványa volt, vele együtt vett részt a Niceai zsinaton. Életszentsége miatt példakép, költő, teológus és prózaíró. Műveiért a Szentlélek hárfája melléknevet kapta. A bizánci és a katolikus egyház is tiszteli, egyháztanítóvá nyilvánították, az örmény egyház nagy egyházdoktorainak egyike. Amikor Niszibisz városát elfoglalták a perzsák, iskolájával együtt Edesszában telepedett le, ott egy sziklabarlangban remetéskedett, itt írta aszketikus művei zömét, majd ismét tanított. (Edessza is fontos keresztény város volt a 12. századig, elfoglalásáról *Kegyelemteljes Nerszesz* számol be „Siralom Edessza elestén” című eposzában.)

SZÍRIAI SZENT EFRÉM

A pusztító éhínség idején élelmet osztott a szegényeknek, aztán visszatért barlangjába és meghalt.

Ő alapozta meg a szír irodalmat.

Sok kötetre rúgó teológiai és apologetikai munkásságán kívül himnuszait és homíliáit is összegyűjtötték, költői alkotásai a szír liturgia részévé váltak (amelynek katolikus ága is van).

Küzdött az ariánus és manicheus tévtanítás ellen. Az ariánusok Arius eretnekségének követői voltak, akik tagadták, hogy a Fiú egylényegű az Atyával, a manicheusok pedig a Mani által kitalált vallást követték, amely iráni (a jó és a rossz örök harca), buddhista és keresztény elemek kotyvaléka volt.

Ekkoriban a kocs mákban ariánus dalokat énekeltek, amelyek az embe-

rekbe oltották ezeket a téveszméket. Ezért Szent Efrém katolikus keresztény énekeket kezdett írni, amelyeknek akkora sikere volt, hogy megszerették az emberek és aztán inkább azokat énekeltek.

Hogy mindez régen volt?

Pedig ma is mekkora szükség van (volna?) hasonló zseniális egyéniségekre, akik föl tudnák rázni az embereket a tömegszórakoztatási eszközökben sugárzott rettenetes ostobaságok bódulatából és életükkel is példaképet szolgáltatnak a hitében megrendült Európának, különösen a felnövekvő nemzedéknek!

Elérhető irodalom: Diós István: *Napi kenyerünk*. Homíliák a szentekről. 2001, 171. old. – Katolikus Lexikon II. kötet. – Örmény szentek (örményül). Internet

Szám László dr.

A „TANÚSÁGTEVŐK” NYUGDÍJAS CSOPORTRÓL

Több mint két éve *Görbe József* atya és *Méhes Zsuzsa* hitoktató egy beszélgetésre hívtak, ahol elmondták elképzelésüket. Egy nyugdíjas csoport létrehozásában, illetve megalakulásában kérték a segítségemet. Nagyon meglepett a kérés, de több nap gondolkodás után igent mondtam. Az atya meghirdette, hogy az egyházközségben egy szeretetteljes közösség megalakítása a cél. *Kissné Kati* segítségével elkezdtünk munkálkodni és 2014 februárjában megtörtént első összejövetelünk.

A Tanúságtevők névválasztás egy előző máriabesnyői lelki gyakorlaton elhangzott példából jutott eszembe. A cél az, hogy az Istenben bízó és hozzá tartozó hívők a saját magatartásukkal, életvitelükkel példát és tanúságtételt kell, hogy adjanak! Ez pedig az evangelizáció kezdete, amivel mindenki egyetértett.

A másik megbeszélte elvárásunk az, hogy találkozásaink nem kötelezőek, nem pletyka szintű beszélgetések. Nyitottak vagyunk arra, hogy ha valakinek gondja, vagy véleménye van, azt megbeszéljük és csupán azzal, hogy jó szándékkal meghallgattuk segítünk a másikon.

Jelenleg 25 fővel számolunk és minden hónap második hétfőjén 9 órakor a plébánián terített asztal, gyertyafény mellett 15-20 fő örül egymásnak.

Minden találkozásunkat imával, Szentlélek lehívásával, Istenes versek olvasásával kezdjük. A déli harangozáskor szintén imával és nagy jókedvvel távozzunk.

Foglalkoztunk már egészségügyi témákkal, az idősödés, a magány, családszeretet bonyolult érzéseivel és a megoldások lehetőségeivel. Továbbá a különböző szerzetesrendek sajátosságaival, virágápolással, sütéssel-főzéssel, filmvetítéssel (Istenember), a Szeretetláng Mozgalom ismertetésével.

Szép örömteli napok voltak, amikor karácsony előtt mézeskalácsokat sütötünk, díszítettünk és csomagoltunk.

A pásztorjáték után 300 db kis szeretet mézes csomagot ajándékoztunk.

Mondtunk a plébánián a gyermekek által készített képek előtt keresztutat. A csengő hangú tagjaink tanítotak énekelni. Volt vendégünk a polgármester is.

Emlékezetes nap volt, amikor egy El Caminót megjáró fiatalember vetítéssel, énekléssel összekötött élménybeszámolót tartott.

Sikerült beszerezni közvetlenül az alkotótól 50 db „Az öröm imakönyve” Szűzanyához szóló gyönyörű imákat, elmélkedéseket. Nagyon hasznosan forgatjuk, használjuk otthonainkban és sokan ajándéknak is adják. Az elmúlt évben több alkalommal 3-4 fős

csoportokban meglátogattuk a Mária Rádió stúdióját és gyönyörű kis kápolnáját. A rózsafüzér imádságokban mi háttér imádkozóként vettünk részt. Büszkéek vagyunk arra, hogy felfigyeltek ránk és megkérdezték, nem vállalnánk-e el önálló imacsoportként a rendszeres részvételt. Megbeszéltük, elvállaltuk és ez év januárjától minden hónap 2. vasárnap délutánján – élő adásban – mi kistarcasaiak mondjuk önállóan a rózsafüzért. Számunkra ez mindig nagy lelki öröm, és arra is gondoltunk, hogy így Kistarcsa neve nem csak az internáló tábor történeteiben hangzik el, hanem az imacsoportunk megnevezésekor is.

Vannak továbbra is ötleteink, hiszen mindig közösen gondolkozunk, tervezünk és cselekszünk. Úgy érezzük, a jó Isten mindig velünk van, a Szentlélek új és szép gondolatokat sugall. Barátságok mélyültek, szeretet és segítségáramlás, apró cselekedeteink, vidámságunk működik. Szívesen látunk minden jó szándékú, Istent dicsőítő, hívő társat. Reméljük, nevünkhöz méltóak vagyunk és maradunk. A jó Isten kegyelme, Szűzanya szeretete segítsen továbbra is minket, különösen az irgalmasság évében.

Kovácsné Mária

CSÍKSOMLYÓI ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Üdvözlégy Úrnőnk, Irgalmasság-nak Asszonya!

A kistarcsai egyházközség szervezésében buszos zárandoklatra indulunk. Úti célunk a Csíksomlyói pünkösdi búcsú volt, ahová évente sok ezren zárandokolnak el. Idén az irgalmasság évében a zárandoklat jeligéje: *Légy az irgalmasság arca! Urbán Erik csíksomlyói templomigazgató atya a hívekhez intézett levelében a zárandoklatra való felkészülésre is felhívta a figyelmet: „Az irgalmasság szentéve a kegyelem különleges ideje, ezért testileg-lelkileg már otthon készüljél a zárandoklatra! Legyen benned a vágy, hogy az „ölelésben” megtapasztalva Isten irgalmasságát, amely Jézus Krisztusban öltött arcot, a búcsúról otthonodba hazatérve légy ennek az arcnak a visszfénye felebarátaid számára, gyakorolva az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit, amelyek aktuálisak, konkrétak, vagyis legyél életed minden napján irgalmasan igazságos!”* E szép gondolatok jegyében készültünk a nagy útra, mely péntek kora hajnalban kezdetét is vette.

A főszervezést *Mátyás Ilonka* hitoktató vállalta fel, aki nagy szeretettel és gondossággal figyelt minden részletre. A zárandokcsoport lelki vezetésére *Lencse Balázs* kerepesi kántort kérte fel. Balázs személyében egy rendkívül szeretetreméltó vezetőt kaptunk, aki humorával megfűszerezve a legmélyebb lelki tartalmat is könnyedén lelkünkbe csepegtette. Mert bizony már az utazás maga is lelki gyakorlat volt. Balázs és Ica sok értékes lelki anyaggal, verssel, olvasmánnyal is készült. A közösen mondott imádság, rózsafüzér, litánia és az együtt zengett sok szép ének emelte az áhítatot. Még Pista bácsi, a buszvezető is velünk énekelt. Ica erdélyi lányként a legtájékozottabb idegenvezetőnek bizonyult, történeteit a legkisebbek is figyelmesen hallgatták. A legifjabb zárandok ötödik évét taposta, a legidősebb utas koráról csak annyit árulnék el, hogy elmúlt nyolcvan... A hosszú út során volt alkalmunk összecsiszolódni, egymás felé türelmet, megértést

tanúsítani, alkalmazkodni. Megtapasztalhattuk, hogy néha nem is olyan könnyű az irgalmasság arcának lenni.

Utunk festői tájakon át vezetett. Magyar falvak, városok követték egymást, szívszorító érzés volt a szétszakított hazára gondolni. Mindenütt magyar szó, magyar emlékek. Életre kelt a történelem. Nagyváradon, majd Bánffyhunyadi átkolozsvárra Mátyás király szülővárosába érkezve hosszabban megálltunk egy városnézésre. Több templomot is megcsodáltunk, a kolozsvári Szent Mihály-templomban a Szűzanya áldását kértük a zárandoklatra. A kolozsvári főtéren lévő monumentális Mátyás emlékmű előtt készült első csoportképünk. Pár percet a házsongárdi temetőnél is el tudtunk tölteni. Tordán, Marosvásárhelyen, Parajdon, Korondon majd Székelyudvarhelyen áthaladva értük el péntek este szálláshelyünket, Székelyszent-

lelket. Vendéglátóink a messze földről híres székely vendégszeretettel vártak minket, ellátva minden földi jóval a kissé megfáradt utazókat. Engem mélyen meghatott az őszinte, szeretetteljes fogadtatás, mellyel minket fogadtak. Manapság, ebben az anyagias világban már ritka az ilyen testvéri fogadtatás. Családoknál szállásoltak el bennünket, a csoport nagy része maradt Székelyszentléleken, mi páran Farkaslakára kerültünk. Farkaslaka, *Tamási Áron* szülőhelye is varázslatos helynek bizonyult. Hagyományaiban élő, mélyen vallásos és szorgalmas népe féltve őrzi magyarságát. A községben csak egy román él, az a rendőr... Vendéglátóink saját szobáikat adták át nekünk, megindító volt az a bizalom, mellyel személyes életterületet és tárgyaikat rendelkezésünkre bocsátották.

Szombaton kora reggel keltünk, mert készültünk zárandoklatunk csúcspontjára, a Csíksomlyói pünkösdi búcsúra. A búcsújárás egyik hagyománya az erdélyi katolikusok emlékeztetésében egy legendás csatával függ

össze, amikor is 1567-ben János Zsigmond erdélyi fejedelem a katolikus lakosságot erőszakkal akarta unitárius hitre téríteni. 1567 pünkösdi szombatján János Zsigmond nagy sereggel érkezett Csíkba, hogy érvényt szerezzen akarátának. A katolikusok István, gyergyóalfalvi plébános vezetésével pünkösdi szombatján gyülekeztek

Csíksomlyón. A Tolva-jos-tetői ütközet alatt az asszonyok, a gyermekek és az öregek a csíksomlyói templomban imádkoztak, kérték Babba Mária (a Szűzanyát ma is így nevezik a csángók) közbenjárását, segítségét.

Egy másik, valóban csodás történet a XVII. századi török dúlások idejére datálódik. Ekkor a csíksomlyói templomot és kolostort felgyújtották, de a templomban lévő Mária szobor csodálatos módon

oly nehézé vált, hogy sem elmozdítani, de még meggyújtani sem tudták. A török vezér, miután egy tizenhat ökrös fogattal próbálta elmozdítani helyéről a Magyarok Nagyasszonyát, kardjával egy-egy vágást ejtett a szobor nyakán és arcán. A kardcsapások nyomai még ma is látszanak a csodás szobor arcán.

Mindkét legendából sugárzik a mi áldott Csíksomlyói Szűz Máriánk győzedelmessége, amellyel minden akadályon és viszontagságon átvetett bennünket.

Buszunk Csíkszeredára vitt bennünket, majd innen gyalog indultunk fel a Kissomlyó és a Nagysomlyó hegy közötti nyeregbe, hogy több százezer magyar zárandokkal együtt részesüljünk a pünkösdi búcsú számos kegyelmében. A táblákkal, zászlókkal menetelő zárandokok folyama felemelő látványt nyújtott. Az ünnepi szentmise hatalmas élményét is nehéz szavakba önteni. Együtt dobbant a sok-sok magyar szív, az összetartozás eufóriája töltötte meg lelkünket. Testvérként, egy nagy magyar családként

zengtük: „Isten, áldd meg a magyart!” A szentmise ünnepi szónoka *Csintalan László* kanonok, főesperes, csíkdélnei-csíkpálfalvi plébános atya volt.

Vasárnap reggel szállásadóink bőséges reggelijétől erőre kapva újra útra keltünk. Farkaslakán imát mondtunk Tamási Áron író sírjánál és a Trianoni emlékhelynél. Ica néni innen származik, nála hitelesebb idegenvezetőt nehéz lett volna találni. Történeteit élvezettel hallgattuk. Megtekintettük a

szentmise után még meglepetéssel is kedveskedtek a szervezők. A zárándoksereg elsőként tekinthette meg a Székelyföldi Legendárium csapatának legújabb produkcióját, a csíksomlyói kegyszobor legendáját feldolgozó Babba Mária című animációs filmet. A rajzfilmben a nemrég elhunyt *Botár Gábor* plébánost is megjelenítették. Megrendítő volt átélni, mennyire szerették Gábor pátert a székelyudvarhelyiek.

honukba, hanem a szívük szeretetében is befogadtak bennünket. Köszönjük!

A hétfő reggeli búcsút rövid vásárlás követte Farkaslakán. A helyi standokon szereteteinknek vásárolhattunk némi vásárfiát. A hazafelé vezető út sem telt el eseménytelenül. Tordán megtekintettük a nemrég felújított sóbánya múzeumot. Óriási meglepetés volt számomra a 14 emelet mélységben rejtőző számos látnivaló, köztük a csónakázó tó, óriáskerék, sportpálya

helyi templomot is, melyben már az aznapi második szentmisére készültek. Majd újra útnak indultunk. Buszunk Erdély fenséges tájain kanyargott. Bejártuk a Békás-szoros és a Gyilkos-tó környékét. A monumentális sziklaszirtek és a gyönyörű táj számomra Isten dicsőségét hirdette. A vasárnap azonban még további meglepetéseket tartogatott számunkra. Ilonka Székelyudvarhelyre vitt bennünket, ahol ünnepi szentmisén vehettünk részt. Nem volt akármilyen ez a mise! Egy sportcsarnoknyi boldog ember hívta, várta a Szentlelket a közös ünneplésben. A szentmisét az ifjúsági zenekar lendületes, magával ragadó zenével kísérte. A

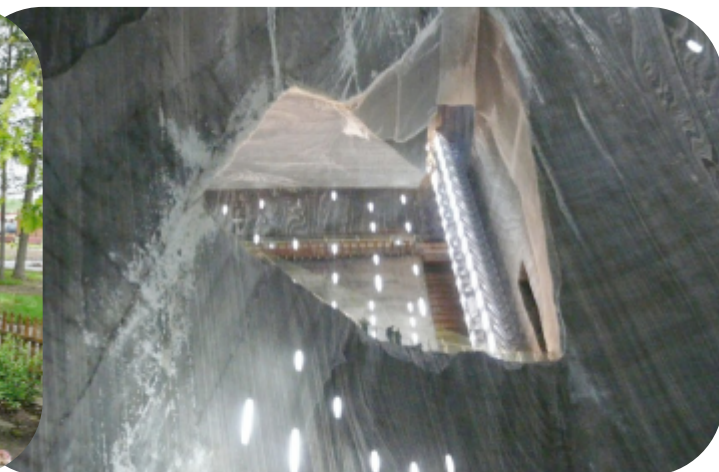
A szentmise után úgy éreztük magunkat, mint a Mesterral való találkozás után az emmauszi tanítványok: lángolt a szívünk! Az élményekkel eltelve tértünk vissza szálláshelyünkre, ahol vendéglátóink már terített asztallal vártak minket. Hatalmas tapssal köszöntük meg a házigazdák nagylelkű vendégszeretetét. A jó szívvel kínált fenséges falatok és a jó hangulat kissé feledtette velünk a közelgő búcsút... Mert ugye ez már az utolsó este volt Székelyföldön, másnap kora reggel már hazafelé indultunk.

Hétfő kora reggel elbúcsúztunk szállásadóinktól, akik nemcsak az ott-

és játszótér. A gyógyító sókkal telt levegőn felfrissülve keltünk újra útnak, s az esti órákban Isten segítségével haza is érkeztünk. Hálatelt szívvel zenghetük: „Hazajöttünk, megáldott a Csíksomlyói Szűz Mária”.

Ezúton is köszönetet szeretnék mondani a szervezőknek, minden segítőnek és résztvevőnek. Óriási élmény volt veletek lenni, ebben a szeretetteljes, éltető közösségben. Az irgalmasság arca számos útítársam mosolyában rám ragyogott. Köszönöm! Bízom benne, hogy jövőre újra útnak indulhatunk!

Rónainé Krisztina
Fotó: Lauer Tamás

FEKETE ISTVÁN: AZ IMA

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár, száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermekie képzelettemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbbentek rá, hogy az igazi kiállítás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyelltek már a férfiak sem – egy-

egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak –

nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraitéltesség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sirásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás dísznei elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Böjte Csaba

TÖRTÉNELEM

„A soproni népszavazási terület lakossága, amidőn válságos időkben az állami hovatartozás iránti hajlandóság próbára tétetett, a megtartott népszavazáson nyelvi és faji különbség nélkül az ezeréves magyar államhoz való tántoríthatatlan hűségről tett bizonyosságot. A hűséges ragaszkodás e megnyilatkozása a magyar haza minden fiában megerősítette a boldogabb jövő bekövetkezésébe és az isteni igazság örök diadalába vetett reménységet. Midőn a törvényhozás a soproni népszavazási terület lakosainak államhűségét, melyről mindenkor meg volt győződve, szeretetével viszonzza, a népszavazás emlékét a következőkben örökíti meg: [...] 3. § Sopron sz. kir. város címere a »civitas fidelissima« jelisével egészített ki.”

(Részlet az 1922. évi XXIX. törvényekből)

1921. december 14-én vette kezdetét az – összesen három napig tartó – soproni népszavazás, mely során a nyugat-magyarországi város és a környező 8 falu lakosságának döntő többsége Magyarország fennhatóságát választotta Ausztriáéval szemben.

Jóllehet, a kortársakat – és a történelem iránt érdeklődőket – értetlen-séggel töltötte – és tölti – el az a tény, hogy az 1919. szeptember 10-i saint-germaini békeszerződés még az első világháborúban vesztes oldalon harcoló Ausztriának is jelentős területeket juttatott Magyarország kárára. ... Bécs főként etnikai érvekkel igyekezett alátámasztani követelését, ... az antant hatalmak végül Bécs javára döntöttek, és a saint-germaini, majd a Magyarországgal kötött trianoni békeszerződésben – akkor még Sopronnal együtt – Ausztriának ítélték oda a mai Burgenlandot.

Látszólag tehát Sopron, Felsőőr, vagy Kismarton ugyanúgy elveszett, mint korábban Kolozsvár, Kassa, vagy Pozsony városa, ám egy jelentős eltérés mégis akadt: a szerződéskötés pillanatában a nyugat-magyarországi területek a Nemzeti Hadsereg ellenőrzése alatt álltak, így Budapestnek lehetősége nyílt a kiürítés elodázására, amit a Bethlen-kormány végül a – Ba-

A SOPRON KÖRNYÉKI NÉPSZAVAZÁS

ranyában és Bácsban állomásozó – délszláv csapatok kivonásától tett függővé. Miután erre csupán 1921 nyarán került sor, hosszú ideig Nyugat-Magyarország státusa is bizonytalan maradt, ami kiváló lehetőséget biztosított az 1918-19 során szerveződő katonai különítmények – például a *Prónay Pál* és *Héjjas Iván* vezette *Rongyos Gárda* – számára a továbbélésre. E szervezetek körül a konszolidációra vágyó országban lassan elfogyott a levegő, így „működésük” területét a nyugati határszélre tették át, ahol – számottevő osztrák haderő hiányában – még esély nyílhatott a trianoni döntés megváltoztatására.

A közelebbi vihart már a *Francia Kiss Mihály* vezette 1921. júliusi akció előre jelezte, mely során a Rongyos Gárda különítményesei kifosztották a főlöstömi katonai raktárt, és sikeresen felfegyverezték magukat. A mélyben gyűlő feszültség egy hónappal később tört a felszínre, amikor a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság teljesítette a Bethlen-kormány által szabott feltételeket, és az antant hatalmak felszólították Magyarországot az Ausztriának ítélt területek átadására. A Nemzeti

Hadsereg a nyár végére ki is ürítette Burgenland túlnyomó részét, augusztus 28-án azonban *Ostenburg-Moravék Gyula* őrnagy és *gróf Sigray Antal* kormánybiztos megtagadta Sopron és a környező falvak – az ún. „B zóna” – osztrák kézre bocsátását, a Francia Kiss Mihály vezette felkelők pedig Ágfalvánál visszaverték a város felé igyekvő köztársasági csendőrsztagot.

Ezzel az összecsapással vette kezdetét a másfél hónapig tartó nyugat-magyarországi felkelés, mely során a Rongyos Gárda különítményesei a törtenelmi országhatáron kívülre szorították az osztrák csendőröket, és október elején Felsőőrön kikiáltották a független Lajtabánságot. Bethlen István kormánya hivatalosan ellenezte Prónayék akcióit, a gyakorlatban azonban a helyszínre küldött katonatisztek – például Gömbös Gyula – hathatós támogatást nyújtottak a felkelők számára, és a nagyhatalmak beavatkozása érdekében igyekeztek elnyújtani a nyugat-magyarországi krízist. A budapesti diplomaták számítása végül is bevált, ugyanis október elején Olaszország közvetítőnek ajánlkozott a két ország konfliktusában, és Velencében tárgyalóasztalhoz ültette a feleket.

A háromnapos konferencián a Bethlen István miniszterelnök és *Bánffy Miklós* külügyminiszter vezette magyar delegáció elérte, hogy Sopronban és a város vonzáskörzetében fekvő további 8 faluban – Ágfalva, Nagycenk, Kópháza, Sopronbánfalva, Balf, Fertőrákos, Harka, Fertőboz – népszavazáson döntsének a hovatartozás kérdéséről. Ezért cserében a magyar kor-

mány kötelezettséget vállalt – Olaszország felé – a felkelők lefegyverzésére és a szóban forgó területek kiürítésére, ahol nyolc nappal az evakuálás után kerülhetett sor a szavazásra. Mint ismeretes, e feltételek teljesítése végül másfél hónapos késést szenvedett, ugyanis 1921 októberében *IV. Károly* (ur. 1916-1918) másodszor is visszatért Magyarországra, és – az ún. „második királypuccs” során – újabb kísérletet tett trónja visszaszerzésére.

E közjáték szerencsére nem veszélyeztette a velencei konferencián elért sikereket, így november 23-án kiadásra került a „játékszabályokat” lefektető – 12 pontból álló – Népszavazási Szabályzat. Ennek értelmében a hovatartozás kérdéséről azok a 20. életévüket betöltött állampolgárok szavazhattak, akik 1919. január 1-je előtt, vagy 1921. január 1-je óta az érintett területen állandó lakóhellyel rendelkeztek. A Szabályzat titkos voksolást írt elő, amit először, 1921. december 14-én Sopronban, majd két nappal később a környező 8 faluban bonyolítottak le.

A sorsdöntő népszavazás természetesen nem maradt mentes a visszaélésektől: ... ennek ellenére a három napig tartó voksolás végül rendezett körülmények között zajlott le.

Az eredményeket december 17-én, a Zrínyi Ilona Tiszti Leánynevelő Intézetben hirdették ki: a népszavazáson 15 304 fő a Magyarországhoz, míg 8227 fő az Ausztriához való csatlakozás mellett döntött, így a Sopron környéki voksolás hazánk számára csodás győzelemmel – voltaképp az egyetlen tartós revíziós sikerrel – zárult. A dalban kulcsszerepet játszott, hogy a város polgársága 72%-os arányban a magyar impérium mellett szavazott; ez azt jelenti, hogy a német anyanyelvű lakosság jelentős része is a maradást választotta, tehát az 1922-ben adományozott „civitas fidelissima” cím kétszeresen is megillette Sopront.

Szerző: Tarján M. Tamás

Forrás: www.rubicon.hu

Fotó: Farkas István

HŰSÉGES AZ ISTEN: Ő HÍVOTT MEG

Június hónapban sok szép ünnepünk van, ezek közül az egyik *Keresztelő Szent János* születésének főünnepé. Az Úr Jézus és a Szűzanya földi születésének ünnepén kívül csak az ő születését ünnepeljük az egyházi évben. Ebből az alkalomból érdemes rendkívüli életének néhány mozzanatán elgondolkodni.

Keresztelő Szent János létezése öröktől fogva különleges módon benne volt Isten megváltó tervében. Csodálatos volt születésének hírüladása, a születése, egész tanúságtevő élete és vértanúsága. Isten rendkívüli módon meghívta őt a földi és az örök életre.

Vannak, akiket Isten különleges módon, öröktől fogva meghív az ő szolgálatára a szolgálati papságban. Jeremiás próféta így írja le Istennek ezt a csodálatos titkát: „Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek; mielőtt megszülettél volna, fölszenteltelek.” (Jer 1,5). A papok különleges módon részesednek Krisztus egyetlen papságában. Örömteli szívvel hálát adunk az Úrnak, hogy a mi egyházközségünkben is hívott, hív és biztosan hívni fog papokat az Ő szolgálatára.

Az Úr mindannyiunkat meghívott az általános papságra: a keresztségben kaptuk ezt a meghívást, és a bérálásban a felkenést. Emlékszünk még rá? Vagy nem is szoktunk gondolni erre a méltóságunkra? A világban vagyunk, de nem a világból... Kereszténynek

lenni nem kötelező. Krisztus meghívott minket. Isten szabadságot adott nekünk: szabadon dönthetünk arról, hogy vállaljuk-e a hivatásunkat. A világ azt akarja elhíttetni velünk, hogy nem kell ezt (olyan) komolyan venni. Keresztelő Szent János egész életében vállalta, egészen a vértanúságig. *Szent Pál* – akinek vértanúságát júniusban ünnepeljük – leveleiben többször is felhívja a figyelmünket erre a csodálatos meghívásra: „Hűséges az Isten: ő hívott meg Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe.” (1Kor 1,9) Az efezusi levélben is gyönyörűen írja: „Benne választott ki a világ teremtménye előtt...” és „szeretetből eleve arra rendelt...” (Ef 1,3-4) – Isten már akkor mindegyikünket személyesen szeretett és meghívott. Szeretete nem változik, és a hűsége kikezdehetetlen. Ahogy Ferenc pápa szokta mondani: Isten soha nem okoz csalódást. Nyugodtan rábízhatjuk az életünket. A legszébb történeteket Isten írja a saját kezével. Istennek öröktől fogva sokkal szebb terve van rólam, mint amelyet én magamnak, magamról valaha is alkotni tudnék. Mindegyikünk egyedi és megismételhetetlen történet Isten előtt. Ezen az ünnepen a zsoltár szavaival szívből mondjuk az Úrnak: „Áldalak, amiért csodálatosan megalkottál, és amiért csodálatos minden műved.” (Zsolt 139,14)

„Alighogy Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, följongott méhében a magzat” (Lk 1,41) – olvassuk az evan-

géliumban. Keresztelő Szent János már magzatként felujjongott, amikor Krisztussal találkozott a Szűzanya méhében. Milyenek a mi találkozásaink Istennel? Tudunk-e még örülni, sőt ujjongani, ahogy Keresztelő Szent János, amikor Krisztussal találkozunk? Ferenc pápa sokszor buzdít minket arra, hogy őrizzük az első szeretetet, hogy őrizzük elevenen szívünkben és emlékezetünkben azt a pillanatot, amikor először találkozott a tekintetünk Jézus tekintetével, amikor Jézus meghívott minket a követésére. Mindenki maga tudja, hogy ez mikor és hogyan történt: egy szentmisén, egy szentségben, imában, a Szentírás olvasásakor, egy másik ember által... Isten sokféle módon közeledik felénk, folyton keresi a találkozást velünk. Keresztelő Szent János már anyja méhében is arra tanít minket, hogy örüljünk az Úr közelségének és jelenlétének. Amikor János a Jordánon túl keresztelt, és látta, hogy Jézus közeledik felé, tanúságot tett róla, amikor ezt mondta: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!” (Jn 1,29). Az ő szavait ismétljük minden szentmisében. A Szentírás világosan, egyes számban írja le János szavait: a világ bűnét. Mert valójában egyetlen bűne van a világnak: az engedetlenség. Ezt az engedetlenséget állította helyre Krisztus engedmességével, azzal, hogy magára vette bűneinket, és elvette tőlünk mindazt, ami rossz. Azért jött, hogy elvegye a rosszat, és megadjon minden jót. Legyőzte az ember két legnagyobb ellenségét: a bűnt és a halált. Helyreállította istengyermeki kapcsolatunkat az Atyával, és részt adott nekünk isteni életéből.

Csak akkor lehetünk boldogok, ha szabadon kimondjuk életünk „igenjét” az Úrnak, és teljesítjük hivatásunkat úgy, mint a Szűzanya, Keresztelő Szent János és minden szent. Isten vágyik arra, hogy megvalósítsuk azt a csodálatos tervet, amelyre meghívott minket, mindegyikünket. Szeretetből.

Szilágyi Mária

1. kép: Michelangelo Merisi da Caravaggio (1571-1610) *Keresztelő Szent János* (1605, 172×132 cm, olaj)

2. kép M.S. Mester: *Mária látogatása Erzsébetnél*

AZ OLTÁRISZENTSÉGRŐL

Idős paraszt bácsi utazott vonaton hazafelé Budapestről. Beszédbe elegyedett egyik fiatal útítársával. Elmondta, hogy lányánál volt Budapesten. És mit csinált ott? – kérdezte a fiatalember. Beszélgettem az unokáimmal, aztán végigjártam azt a sok gyönyörű budapesti templomot, mert az ember csak ott tud igazán jól imádkozni, ahol az Úr Jézus is jelen van.

Tudja, én tanyán lakom, és az iskolahelyiségben kialakított kis kápolnában van csak vasárnaponta szentmise. De mennyivel másabb az a templom, ahol az Úr Jézus jelen van az Oltáriszentségben. – És Ön elhiszi, hogy abban a kis ostyában az Úr Jézus jelen van? – kérdezte kétkedve a fiatalember. – Természetesen, – válaszolta a bácsi – Ön, mikor megszületett, egészen kicsi volt, aztán a sok jó tápláléktól nőtt, fejlődött ilyen nagyra. Ha az emberi test meg tudja tenni, hogy a táplálékot hússá, vérré alakítja, mennyivel inkább tudja ezt Isten megtenni. A fiatalember azonban még mindig kétkedve kérdezte: -Hogy lehet, hogy a nagy Isten jelen van egy kicsi ostyában? A bácsi megint hasonlattal válaszolt:

„Tudja, hogy milyen nagy magas a Gellért-hegy, ha eléje áll egészen kicsinek tűnik. De még milyen kicsi a szeme, mégis belefér, nemcsak a Gellért-hegy, hanem akármilyen magas hegy és óriási távolság. Hát Isten, aki a szemet alkotta, hogy ne tudná megtenni, hogy benne legyen abban a kis ostyában.” Erre már a fiatalember nem tudott mit mondani, de a bácsi folytatta.

„Tudja, mikor hazamegyek a templomok látogatása után, és megkezdődik a nehéz mezei munka, érzem az Úr Jézus segítségét; a Szentségi Jézus ad erőt, hogy munkámat mindig becsületesen és legjobb tudásom szerint végezzem.”

REJTVÉNY

Írd be a meghatározásokat a sorokba. Megfejtésül az egyik szentség nevét kapod. Melyiket?

Itt született Jézus									
					... színében rejtőzve adta nekünk önmagát				
Evangélium									
									...testi és lelki cselekedetei
Neve jelentése az ember									
					Örök kárhozát				
					150 van belőle a Bibliában				
Hitvallás									

SZÍNEZŐ

Az oldalt összeállította: Vass Veronika rovatvezető

SZENTMISÉK RENDJE

hétfő: 18
kedd: 7
szerda: 18
csütörtök: 18
péntek: 7
szombat: 7; 18 (elővételezett)
vasárnap: 7.30; 9; 10.30
Görögkatolikus szent liturgia:
a hónapok 1. és 3. vasárnapján 18 ó.
Nagytarcsán a hónapok 2. és 4. vasárnapján lesz szentmise 11.30-tól.

IRODAI ÓRÁK A PLÉBÁNIÁN

hétfő: 15–18
szerda: 10–12
csütörtök: 10–12
péntek: 15–17

ESEMÉNYEK

Évzáró június 4-én, 16 órától.
Te Deum június 12-én 9 órakor.
Június 18-án, 10 órától a váci székesegyházban Beer Miklós váci megyéspüspök **pappá szenteli Kiss Dávidot** egyházközségünk kispapját és *Simon G. Balázst*.

Kiss Dávid újmiséje
június 19-én, 10.30-tól a kistarcsai plébánia udvarán
aznap nem lesz több szentmise
Simon G. Balázs újmiséje
június 26-án 10.30-tól a kistarcsai templomban.

Június 25-én Váci Em-i Találkozó
Napközis táborok a plébánián
I. turnus: június 27 - július 1.
II. turnus: július 4-8.

Hittanos tábor

Dég, július 10-16.

Családtábor

Balatonlelle, július 28-31.
Nyáron közösségeink **szünetet** tartanak. Kérjük, figyeljék a hirdetések!

A rendezvény megfigyelése: bűntudás

XII. VÁCI EGYHÁZMEGYEI TALÁLKOZÓ VECSÉS 2016. JÚNIUS 25.

A TALÁLKOZÓ FŐBB PROGRAMJAI

DÉLELŐTT

9:00 Ünnepestes megnyitó
10:00 Dr. Székely János püspök atya előadása
11:20 Hartai Gábor szalézi szerzetes atya előadása
A közös ebéd ideje alatt színes zenés-táncos bemutatók

DÉLUTÁN

15:00 Irgalmasság imaórája
17:00 Együtt ünnepeljük a Szentmisét
Dr. Beer Miklós püspök atyával

ESTE

18:45 Közös zenélgetés

A rendezvény ideje alatt gyónatás, kulturális programok és változatos gyermek-foglalkozások várják a résztvevőket

Az Irgalmasság Szent Événél
kiemelt rendezvénye
egyházmegyéinkben!

**Boldogok az irgalmasok,
mert ők irgalmasságot
nyernek.**

MT 5,7

Mindenkit szeretettel várunk!

www.vet-vecses.hu * facebook.com/vet.vecses * twitter.com/vet_vecses

NYÁRI ÖLTÖZET

- A szentmisén Jézus vár bennünket, elé megyünk, és Vele együtt ünnepelünk. Az iránta való szeretetünket, illetve nem szeretetünket fejezzük ki azzal, ahogyan öltözködünk.
- Megjelenésünk tehát legyen méltó. A férfiaknak hosszú nadrág, cipő vagy szandál, és ing. Nőknek illő hosszúságú szoknya, ruha, a vállat takaró, illendő kivágású és hosszú derekú blúz, szandál vagy cipő.

- Nem méltó sem nőknek, sem férfiaknak, és gyermekeknek sem a strandpapucs, az ujjatlan póló, a rövidnadrág vagy sort, a kivágott vagy a derekat nem takaró blúz, a túl rövid szoknya.

- Misére készüléskor, ha csak egy percre is figyelünk a Szentlélekre, biztosan megtaláljuk a módját, hogy hogyan öltözködünk elegánsan, divatosan és alkalomhoz illően.

Figyelmeztessük egymást szeretettel!

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános

Szerkesztés: Lauer Tamás; Korrektúra: Bíró Ildikó; Készült 350 példányban
2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640-1359; 06 (28) 740-377

Honlap: kistarcsa.plebania.hu; nagytarcsa.plebania.hu

E-mail: kistarcsa@communio.hu; nagytarcsa.plebania@gmail.com